

## PHỤ NỮ CÔNG GIÁO NHẪN NHỤC VÀ THẦM LẶNG



**Marie Gendron là nữ y tá Công Giáo.** Sau 15 năm hành nghề, cô được giao trách nhiệm điều khiển "Trung Tâm Dưỡng Lão Georges-Hébert", ở Jonquière thuộc tỉnh Québec nước Canada.

Trong nhiệm vụ tế nhị này, Marie Gendron có dịp tiếp xúc thật gần gũi với các vị cao niên. Cô thương yêu và giúp đỡ các vị trải qua tháng ngày cuối đời trong an bình thanh thản. Năm 1985, Marie Gendron cho ra đời cuốn "Trọn tình yêu thế giới". Tác phẩm bộc lộ tấm lòng ưu ái nàng dành cho người già. Trong số các vị, nổi bật khuôn mặt **cụ bà Clara, 84 tuổi**. Marie Gendron viết.

Cụ bà Clara có dáng người mỏng-mảnh như sợi chỉ. Trong buổi gặp gỡ đầu tiên ngày cụ dọn đến Trung Tâm, tôi hiểu ngay mình phải cư xử thật dịu dàng và tế nhị với cụ. Nhìn dáng điệu tôi đoán biết cụ dấu ẩn dĩ vãng cuộc đời sau đôi kính râm và sau chiếc áo rộng phủ kín người!

Cuộc gặp gỡ diễn ra trong lễ độ, xã giao thường lệ. Cụ xưng "tôi" và gọi tôi bằng "cô". Tôi cảm thấy như cụ từng chịu quá nhiều đau khổ trong cuộc đời, giờ đây chỉ mong hai chữ "bình an". Cảm nhận điều này khiến tim tôi đau nhói! Tôi đau đớn tận ruột:

- Liệu rồi đây chúng tôi có thể trao đổi tâm tình tư tưởng với nhau được không?

Ngày hôm sau, cụ Clara gọi tôi đến phòng cụ. Sau khi cẩn thận khép kín cửa, cụ lạnh lùng cho tôi rõ về tình trạng sức khỏe. Cụ nói:

- Tôi bị ung thư vú. Toàn bộ ngực tôi bị chứng bệnh hoành hành. Tôi tự băng bó vết thương. Tôi không muốn ai xen vào. Rồi đây tôi sẽ theo phương pháp trị-liệu hóa-học. Hiện tại tôi quyết định dời lại một thời gian, vì tôi quá mệt. Tôi sẽ báo cho cô rõ khi nào tôi có thể theo được phương pháp chữa trị này!

Tôi lắng nghe cụ bà Clara nói mà cảm thấy lạnh xương sống! Tôi thán phục nhìn cụ. Thì ra bên trong thân xác già nua mảnh-khảnh, chứa ẩn bản lĩnh phụ nữ can cường, quen giữ riêng cho mình tất cả đau khổ khốn khó .. Tôi lẳng-lặng chấp nhận quyết định của cụ, lòng nhủ lòng, với thời gian và sự dịu dàng, mình sẽ tiếp xúc với cụ sâu xa hơn.

Từ ngày đó, tôi thường đến thăm cụ bà Clara vào mỗi chiều, sau khi thu xếp xong mọi công việc. Tôi đến đó gọi là "cho có bạn" trong khi chờ đợi bữa ăn chiều, nhưng nhất là chờ đợi bức tường ngăn cách giữa chúng tôi sụp đổ.

Một buổi tối, cụ Clara nói với tôi:

- Vết thương nơi ngực tôi chảy máu.

Tôi nhẹ nhàng trả lời:

- Nếu cụ cho phép, chắc là cháu có thể giúp được cụ?

Hôm đó cụ thật kiệt sức, nên nằm dài trên giường. Và đây là lần đầu tiên, cụ bằng lòng để cho tôi săn sóc vết thương nơi ngực cụ.

Khi trông thấy vết thương, tôi thật kinh hãi. Trong 15 năm hành nghề y tá, tôi chưa từng trông thấy một vết thương nào như thế cả. Cụ thều-thào:

- Trông thật xấu xí phải không?

Tôi bàng hoàng xúc động đến độ không thốt nên lời nào! Tôi ôm chặt khuôn mặt cụ trong đôi bàn tay. Cụ cảm nhận nỗi xúc động của tôi. Thế là nước mắt cụ chảy dài. Cụ khóc như chưa từng bao giờ được khóc. Bao buồn đau tủi nhục ẩn kín tuôn trào .. và bức tường ngăn cách giữa chúng tôi cũng sụp đổ. Giờ đây chúng tôi chỉ là hai người đàn bà, cùng thông cảm nỗi khổ của nhau..

Một buổi tối, cụ bà Clara ngồi chờ tôi. Cụ dọn sẵn hai chiếc ghế, xếp cạnh nhau và tay cầm một chiếc hộp sờn mòn, cũ kỹ. Đưa chiếc hộp cho tôi cụ nói:

- Maria, chiếc hộp này đựng những bản Kinh hay nhất mà cụ gom góp cất giữ từ mấy chục năm qua. Nhưng bây giờ cụ không đọc được nữa. Cháu làm ơn đọc cho cụ nghe.

Tôi hỏi lại:

- Cụ muốn cho cháu đọc kinh nào: Kinh kính thánh nữ Têrêxa Hài Đồng GIÊSU? Hay kinh kính Đức Mẹ Fatima? Hay là kinh cầu vớì Thánh Cả GIUSE? Hay là kinh dọn mình chết lành? Cụ muốn cho cháu đọc kinh nào?

Cụ nhẹ nhàng nói:

- Kinh nào cũng được hết Maria à! Kinh nào cụ cũng thích và cũng thường đọc.

Tôi bắt đầu lấy Kinh ra và đọc. Cụ Clara chấp tay lại và kề tai sát vào tôi để nghe. Từ từ tôi cảm thấy cụ đặt đầu trên vai tôi, và cứ sau mỗi kinh, cụ nhẹ nhàng thưa "AMEN"..

Sau buổi tối đáng ghi nhớ ấy, cụ bà Clara mới thổ lộ cho tôi biết về dĩ vãng của cụ. Cụ kể:

- Cụ trốn khỏi nhà năm 14 tuổi, vì không chịu được sự đánh đập tàn nhẫn của người cha hung ác. Cụ đến làm đầy tớ cho gia đình vị thẩm phán ở tỉnh Québec. Chính khi đó cụ được gọi là Clara. Trước đó cụ tên là Ernestine. Nhưng vì trùng tên với bà thẩm phán nên bà quyết định đổi tên cụ là Clara.. Bà thẩm phán chỉ dạy cụ đủ điều.. Nhưng rồi cụ không may lập gia đình với một người đàn ông nghiện rượu.. Cháu biết không, từ đó, cụ dành trọn tình thương của mình cho con cái!





Ở tại trung tâm dưỡng lão một thời gian ngắn thì cụ Clara ngã bệnh nặng. Cụ nói:

- Đây là lúc thuận tiện để ra đi!

**Cụ bà Clara êm ái trút hơi thở sau cùng mà không làm phiền hà bất cứ một ai.**

*("Reader's Digest Sélection", Septembre/1985, trang 69-70).*

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt